

**PREZES
URZĘDU OCHRONY
KONKURENCJI I KONSUMENTÓW**

DNR-70-99(18)/14/TN

Warszawa, dnia 6 października 2014 r.

DECYZJA DNR-1/96/2014

Na podstawie:

1) art. 24 ust. 4 pkt 1 lit. b i pkt 2 lit. c w związku z art. 11 ust. 1, art. 4 ust. 1, art. 5 ust. 1 oraz art. 13 ustawy z dnia 12 grudnia 2003 r. o ogólnym bezpieczeństwie produktów (Dz. U. Nr 229, poz. 2275, z 2007 r. Nr 35, poz. 215, z 2008 r. Nr 157, poz. 976, z 2009 r. Nr 18, poz. 97, Nr 20, poz. 106 oraz z 2011 r. Nr 63, poz. 322 i Nr 102, poz. 586), po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego wszczętego z urzędu w sprawie ogólnego bezpieczeństwa czujnika tlenku węgla model OR-DC-605, wprowadzonego na rynek przez przedsiębiorców Wiesława Owczarka i Rafała Owczarka, wspólników spółki cywilnej, prowadzących działalność gospodarczą pod nazwą ORNO POLSKA s.c. Wiesław Owczarek, Rafał Owczarek w Mikołowie, Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów stwierdza, że produkt ten ze względu na nieuruchamianie alarmu przy stężeniu tlenku węgla na poziomie 55 ppm, nie jest bezpieczny i:

- a) w przypadku czujników tlenku węgla model OR-DC-605, które nie zostały wprowadzone na rynek - zakazuje tym przedsiębiorcom wprowadzania ich na rynek i nakazuje podjęcie czynności niezbędnych do zapewnienia przestrzegania tego nakazu,
- b) w przypadku próbników czujników tlenku węgla model OR-DC-605 wprowadzonych na rynek - nakazuje tym przedsiębiorcom ostrzeżenie konsumentów o zagrożeniach stwarzanych przez te produkty, w formie ogłoszenia o wielkości min. 7 cm x 7 cm, opublikowanego w dzienniku o zasięgu ogólnopolskim w trzech kolejnych wydaniach gazety o treści: „W wykonaniu decyzji Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów nr DNR-1/96/2014 przedsiębiorcy Wiesław Owczarek i Rafał Owczarek, wspólnicy spółki cywilnej, prowadzący działalność gospodarczą pod nazwą ORNO POLSKA s.c. Wiesław Owczarek, Rafał Owczarek w Mikołowie informują, że czujnik tlenku węgla model OR-DC-605 nie spełnia wymagań

bezpieczeństwa z uwagi na nieuruchamianie alarmu przy stężeniu tlenku węgla na poziomie 55 ppm, co stwarza ryzyko zatrucia tlenkiem węgla.”;

2) art. 24 ust. 12 ustawy z dnia 12 grudnia 2003 r. o ogólnym bezpieczeństwie produktów (Dz. U. Nr 229, poz. 2275, z 2007 r. Nr 35, poz. 215, z 2008 r. Nr 157, poz. 976, z 2009 r. Nr 18, poz. 97, Nr 20, poz. 106 oraz z 2011 r. Nr 63, poz. 322 i Nr 102, poz. 586) Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów zobowiązuje przedsiębiorców Wiesława Owczarka i Rafała Owczarka, współników spółki cywilnej, prowadzących działalność gospodarczą pod nazwą ORNO POLSKA s.c. Wiesław Owczarek, Rafał Owczarek w Mikołowie do przekazania Prezesowi Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów dowodów wykonania decyzji - w zakresie pkt 1 lit. a w terminie 14 dni od dnia wykonania, a w zakresie pkt 1 lit. b - w terminie 7 dni od dnia ostatniej publikacji;

3) art. 25a ust. 1 i 6 ustawy z dnia 12 grudnia 2003 r. o ogólnym bezpieczeństwie produktów (Dz. U. Nr 229, poz. 2275, z 2007 r. Nr 35, poz. 215, z 2008 r. Nr 157, poz. 976, z 2009 r. Nr 18, poz. 97, Nr 20, poz. 106 oraz z 2011 r. Nr 63, poz. 322 i Nr 102, poz. 586), Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów zobowiązuje przedsiębiorców Wiesława Owczarka i Rafała Owczarka, współników spółki cywilnej, prowadzących działalność gospodarczą pod nazwą ORNO POLSKA s.c. Wiesław Owczarek, Rafał Owczarek w Mikołowie do uiszczenia na rachunek Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów kwoty 1 599 zł (słownie: tysiąc pięćset dziewięćdziesiąt dziewięć złotych), stanowiącej równowartość kosztów badań laboratoryjnych przeprowadzonych przez Główny Instytut Górnictwa – Kopalnię Doświadczalną „BARBARA” w Mikołowie;

4) art. 24 ust. 11 w związku z art. 5 ust. 3 ustawy z dnia 12 grudnia 2003 r. o ogólnym bezpieczeństwie produktów (Dz. U. Nr 229, poz. 2275, z 2007 r. Nr 35, poz. 215, z 2008 r. Nr 157, poz. 976, z 2009 r. Nr 18, poz. 97, Nr 20, poz. 106 oraz z 2011 r. Nr 63, poz. 322 i Nr 102, poz. 586), Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów nadaje niniejszej decyzji w zakresie pkt 1 rygor natychmiastowej wykonalności.

Uzasadnienie

Czujnik tlenku węgla model OR-DC-605 (dalej „czujnik tlenku węgla”) jest przeznaczony do montażu naściennego. Obudowa czujnika ma okrągły kształt i jest wykonana z tworzywa sztucznego. Na przedniej ścianie obudowy umieszczony jest wyświetlacz cyfrowy, przycisk uruchamiania funkcji testu urządzenia, diody sygnalizacyjne

wskazujące zasilanie (zielona) oraz alarm (czerwona). Po prawej stronie przycisku znajdują się otwory wlotowe powietrza. Na obudowie umieszczono napisy: „ORNO”, „Czujnik tlenku węgla OR-DC-605” oraz „EN 50291-1:2010/A1:2012”. Na tylnej ścianie obudowy naklejono tabliczkę znamionową, zawierającą m.in. następujące informacje: nazwę produktu (czujnik tlenku węgla), model (OR-DC-605), numer partii (1/02/2014), datę produkcji (12/2013), datę wymiany urządzenia (12/2020), zasilanie (3 baterie alkaiczne 1,5 V AA), typ detektora (B), informację o zgodności produktu z normą EN 50291-1:2010/A1:2012, nazwę kraju pochodzenia (CHRL), oznakowanie CE oraz symbol selektywnej zbiórki zużytego sprzętu elektrycznego i elektronicznego. Do produktu załączono instrukcję użytkownika sporządzoną w języku polskim. Czujnik jest oferowany w opakowaniu jednostkowym, na którym umieszczono m.in. kod kreskowy – 5901752481312.

Pismem z dnia 7 lutego 2014 r. Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów (dalej „Prezes UOKiK”) zlecił Śląskiemu Wojewódzkiemu Inspektorowi Inspekcji Handlowej przeprowadzenie kontroli przedsiębiorcy ORNO-LOGISTIC spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Mikołowie oraz pobranie i przekazanie czujnika tlenku węgla do Głównego Instytutu Górniczego – Kopalni Doświadczalnej „BARBARA” w Mikołowie w celu przeprowadzenia badań laboratoryjnych i ustalenia, czy produkt spełnia wymagania określone w normie PN-EN 50291-1:2010/A1:2013-05 „*Urządzenia elektryczne do wykrywania tlenku węgla w pomieszczeniach domowych – Część 1: Metody badań i wymagania*”, zwanej dalej „normą PN-EN 50291-1:2010/A1:2013-05”. Inspektorzy Inspekcji Handlowej ustalili, że kontrolowany przedsiębiorca nie posiadał czujnika tlenku węgla na stanie magazynowym, a wszystkie egzemplarze tego produktu sprzedał przedsiębiorcom Wiesławowi Owczarkowi i Rafałowi Owczarkowi, wspólnikom spółki cywilnej, prowadzącym działalność gospodarczą pod nazwą ORNO POLSKA s.c. Wiesław Owczarek, Rafał Owczarek w Mikołowie. W związku z tym, inspektorzy Inspekcji Handlowej przeprowadzili kontrolę u ww. przedsiębiorców i pobrali czujnik tlenku węgla do badań laboratoryjnych.

Badania laboratoryjne wykazały, że przy stężeniu tlenku węgla na poziomie 55 ppm czujnik nie uruchomił alarmu (badanie wykonano przez 120 minut), natomiast zgodnie z pkt. 5.3.4 normy PN-EN 50291-1:2010/A1:2013-05 czujnik tlenku węgla powinien uruchomić alarm nie wcześniej niż po 60 minutach i nie później niż po 90 minutach. Zgodnie z opinią Krajowego Ośrodka Medycyny Hiperbarycznej w Gdyni z dnia 26 kwietnia 2013 r., jeśli produkt przeznaczony do wykrywania tlenku węgla nie spełnia wymagań bezpieczeństwa określonych w normie PN-EN 50291-1:2010, nie jest produktem bezpiecznym.

- Dowody: 1. sprawozdanie z badań nr KD-4.2/7474/2014 z dnia 31 marca 2014 r. - k. 9-12 akt postępowania Prezesa UOKiK;
2. opinia Krajowego Ośrodka Medycyny Hiperbarycznej w Gdyni z dnia 26 kwietnia 2013 r. - k. 14-15 akt postępowania Prezesa UOKiK.

W związku z powyższym, Prezes UOKiK uznał za zasadne wszczęcie postępowania administracyjnego na podstawie ustawy z dnia 12 grudnia 2003 r. o ogólnym bezpieczeństwie produktów (Dz. U. Nr 229, poz. 2275, z 2007 r. Nr 35, poz. 215, z 2008 r. Nr 157, poz. 976, z 2009 r. Nr 18, poz. 97 i Nr 20, poz. 106 oraz z 2011 r. Nr 63, poz. 322 i Nr 102, poz. 586), zwanej dalej „ustawą o ogólnym bezpieczeństwie produktów”. Zgodnie z art. 61 § 4 Kodeksu postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2013 r. poz. 267 oraz z 2014 r. poz. 183), pismem z dnia 28 kwietnia 2014 r. Prezes UOKiK powiadomił przedsiębiorców Wiesława Owczarka i Rafała Owczarka, współników spółki cywilnej, prowadzących działalność gospodarczą pod nazwą ORNO POLSKA s.c. Wiesław Owczarek, Rafał Owczarek w Mikołowie (strony postępowania) o wszczęciu postępowania administracyjnego w sprawie ogólnego bezpieczeństwa czujnika tlenu węgla. W tym samym piśmie organ nadzoru wezwał strony postępowania do przekazania listy dystrybutorów, informacji na temat liczby czujników tlenu węgla wprowadzonych na rynek oraz ewentualnych skarg lub reklamacji dotyczących tych produktów. Ponadto Prezes UOKiK zwrócił się o przekazanie ewentualnych dowodów potwierdzających wyeliminowanie zagrożeń stwarzanych przez czujnik tlenu węgla.

Dowód: pismo Prezesa UOKiK z dnia 28 kwietnia 2014 r. - k. 19-23 akt postępowania Prezesa UOKiK.

Pismem z dnia 28 kwietnia 2014 r. Prezes UOKiK zwrócił się do Śląskiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej o przekazanie akt z kontroli przeprowadzonych w lutym 2014 r. w siedzibie przedsiębiorcy ORNO-LOGISTIC spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Mikołowie oraz u stron postępowania, których przedmiotem było pobranie czujnika tlenu węgla do badań laboratoryjnych.

Dowód: pismo Prezesa UOKiK z dnia 28 kwietnia 2014 r. - k. 18 akt postępowania Prezesa UOKiK.

Pismem z dnia 8 maja 2014 r. Śląski Wojewódzki Inspektor Inspekcji Handlowej przekazał Prezesowi UOKiK akta z kontroli przeprowadzonej w siedzibie przedsiębiorcy

ORNO-LOGISTIC spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Mikołowie oraz u stron postępowania w lutym 2014 r.

Dowód: pismo Śląskiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej z dnia 8 maja 2014 r. z załącznikami - k. 24-90 akt postępowania Prezesa UOKiK.

Pismem z dnia 14 maja 2014 r. strony postępowania poinformowały Prezesa UOKiK, że stroną niniejszego postępowania powinien być importer czujnika tlenu węgla, tj. przedsiębiorca ORNO-LOGISTIC spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Mikołowie. Strony postępowania oświadczyły, że nie uczestniczyły w procesie produkcji tego produktu, zatem brak jest podstaw do stwierdzenia, iż wprowadziły czujnik tlenu węgla na rynek. Ponadto strony postępowania poinformowały, że konsultowały się z pracownikami Głównego Instytutu Górnictwa – Kopalni Doświadczalnej „BARBARA” w Mikołowie i ustaliły, iż nieuruchomienie się alarmu czujnika przy stężeniu tlenu węgla na poziomie 55 ppm nie jest wadą produktu, a jedynie wynikiem jego błędnej kalibracji i nie kwalifikuje tego produktu jako niebezpiecznego.

Dowód: pismo stron postępowania z dnia 14 maja 2014 r. - k. 91-96 akt postępowania Prezesa UOKiK.

Następnie, w piśmie z dnia 19 maja 2014 r. strony postępowania poinformowały, że wskazane w opinii Krajowego Ośrodka Medycyny Hiperbarycznej w Gdyni z dnia 26 kwietnia 2013 r. dopuszczalne stężenie karboksyhemoglobiny na poziomie 2,5% jest zbyt rygorystyczną wartością i nawet u kobiet w ciąży poziom karboksyhemoglobiny samoistnie wzrasta do tej wielkości oraz że poziom ten nie stwarza zagrożenia dla ich zdrowia i życia. Strony postępowania stwierdziły również, że brak jest jednoznacznych dowodów wskazujących, iż stężenie tlenu węgla na poziomie 55 ppm jest wartością szkodliwą, nawet w przypadku osób szczególnie narażonych. Na potwierdzenie przyjętego stanowiska przedsiębiorcy powołali się na opracowanie dotyczące szkodliwości tlenu węgla w miejscu pracy oraz na przepisy rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 29 listopada 2002 r. w sprawie najwyższych dopuszczalnych stężeń i natężeń czynników szkodliwych dla zdrowia w środowisku pracy (Dz. U. Nr 217, poz. 1833, z późn. zm.), zwanym dalej „rozporządzeniem Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 29 listopada 2002 r.”. Ponadto strony postępowania zaproponowały umieszczenie w instrukcji użytkowania informacji, że czujnik tlenu węgla zadziała dopiero przy stężeniu tlenu węgla wynoszącym 100 ppm.

Dowód: pismo stron postępowania z dnia 19 maja 2014 r. - k. 97-100 akt postępowania Prezesa UOKiK.

W związku z informacjami przekazanymi przez strony postępowania, pismem z dnia 6 czerwca 2014 r. Prezes UOKiK zwrócił się do Głównego Instytutu Górnicztwa – Kopalni Doświadczalnej „BARBARA” w Mikołowie o zajęcie stanowiska, czy negatywne badania czujnika tlenu węgla wynikają z jego błędnej kalibracji, a jeśli tak - czy błędna kalibracja ma wpływ na bezpieczeństwo tego produktu.

Dowód: pismo Prezesa UOKiK z dnia 6 czerwca 2014 r. - k. 102 akt postępowania Prezesa UOKiK.

Pismem z dnia 6 czerwca 2014 r. Prezes UOKiK zwrócił się do Krajowego Ośrodka Medycyny Hiperbarycznej w Gdyni z prośbą o wyrażenie opinii, czy stanowisko przyjęte przez strony postępowania jest zasadne. Jednocześnie organ nadzoru zwrócił się o informację, czy umieszczenie w instrukcji użytkownika informacji, że czujnik tlenu węgla zadziała dopiero przy stężeniu tlenu węgla wynoszącym 100 ppm, będzie wystarczające do zapewnienia użytkownikom bezpieczeństwa.

Dowód: pismo Prezesa UOKiK z dnia 6 czerwca 2014 r. - k. 103-104 akt postępowania Prezesa UOKiK.

Pismem z dnia 2 lipca 2014 r. Główny Instytut Górnicztwa – Kopalnia Doświadczalna „BARBARA” w Mikołowie poinformowała, że norma PN-EN 50291-1:2010/A1:2013-05 nie wyznacza punktów kontrolnych między stężeniami tlenu węgla wynoszącymi 36-49 ppm, zatem producenci czujników korzystają z komfortu nieuruchamiania licznika czasu w tym zakresie stężeń, co może skutkować brakiem zadziałania alarmu przy stężeniu wynoszącym 50-60 ppm. Ponadto stwierdzono, że – stosując kryteria art. 4 ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów - czujnik tlenu węgla można uznać za bezpieczny, a występujące w nim problemy *„związane są z jakością funkcjonalną produktu (w stężeniu 50-60 ppm CO), a nie z bezpieczeństwem urządzenia”*.

Dowód: pismo Głównego Instytutu Górnicztwa – Kopalni Doświadczalnej „BARBARA” w Mikołowie z dnia 2 lipca 2014 r. - k. 105-106 akt postępowania Prezesa UOKiK.

Pismem z dnia 20 sierpnia 2014 r. Krajowy Ośrodek Medycyny Hiperbarycznej w Gdyni – powołując się na kwestie medyczne - podtrzymał swoje stanowisko, że przekroczenie limitów czasowych dla poszczególnych wartości stężenia tlenu określonych w normie PN-EN 50291-1:2010/A1:2013-05 (w tym 50 ppm) stwarza realne zagrożenie dla użytkowników tego produktu. Ponadto stwierdzono, że możliwość wprowadzania na rynek czujnika tlenu węgla, który nie spełnia wymagań ww. normy i zostanie jedynie uzupełniony o informację, w jakich warunkach zadziała, będzie sprzeczne z celem zapewnienia bezpieczeństwa użytkownikom.

Dowód: pismo Krajowego Ośrodka Medycyny Hiperbarycznej w Gdyni z dnia 20 sierpnia 2014 r. - k. 107-108 akt postępowania Prezesa UOKiK.

Pismem z dnia 5 września 2014 r. Prezes UOKiK poinformował strony postępowania, że są dystrybutorem czujnika tlenu węgla, zatem zgodnie z treścią ustawą o ogólnym bezpieczeństwie produktów mogą być stronami niniejszego postępowania. Organ nadzoru wyjaśnił stronom postępowania, że uznał za zasadne i celowe wszczęcie postępowania wobec nich - a nie wobec importera, tj. przedsiębiorcy ORNO-LOGISTIC spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Mikołowie - ponieważ zakupili całą partię kwestionowanego czujnika (w ilości 2000 sztuk) i mają realną możliwość podjęcia stosownych działań wobec egzemplarzy posiadanych na stanie magazynowym oraz wprowadzonych na rynek. Prezes UOKiK, powołując się na definicję określoną w art. 3 pkt 5 ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów, poinformował strony postępowania, że ewentualne ich uczestnictwo w procesie produkcji czujnika tlenu węgla nie ma znaczenia przy ustaleniu, czy wprowadziły ten produkt na rynek. Ponadto organ nadzoru przekazał stronom postępowania stanowisko Krajowego Ośrodka Medycyny Hiperbarycznej w Gdyni zawarte w piśmie z dnia 20 sierpnia 2014 r. oraz poinformował, że proponowane przez nich umieszczenie w instrukcji użytkownika informacji, iż czujnik tlenu węgla zadziała dopiero przy stężeniu tlenu węgla wynoszącym 100 ppm, nie jest wystarczające do wyeliminowania zagrożeń stwarzanych przez ten produkt. Jednocześnie Prezes UOKiK poinformował strony postępowania o przysługującym im prawie do zapoznania się ze zgromadzonymi aktami sprawy oraz prawie wypowiedzenia się co do zebranych dowodów i materiałów oraz zgłoszonych żądań.

Dowód: pismo Prezesa UOKiK z dnia 5 września 2014 r. - k. 109-110 akt postępowania Prezesa UOKiK.

Strony postępowania skorzystały z przysługujących im praw i w dniu 17 września 2014 r. zapoznały się z aktami sprawy.

W piśmie z dnia 19 września 2014 r. strony postępowania podtrzymały swoje stanowisko, że stroną niniejszego postępowania powinien być przedsiębiorca ORNO-LOGISTIC spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Mikołowie, ponieważ w siedzibie tego przedsiębiorcy została przeprowadzona pierwsza kontrola Śląskiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej i tym samym „*nieuzasadnione jest zmienianie na etapie postępowania administracyjnego podmiotu, któremu zarzuca się ewentualne zaniedbania*”. Strony postępowania stwierdziły również, że nabycie przez nich czujników tlenu węgla mogło mieć charakter jednorazowy, a zakupu tych produktów mógł dokonać również inny przedsiębiorca. Strony postępowania podniosły, że przedsiębiorca ORNO-LOGISTIC spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Mikołowie jest importerem czujnika tlenu węgla i ten podmiot ponosi odpowiedzialność za produkt niebezpieczny, na dowód czego powołały się na treść art. 3 ust. 3 dyrektywy Rady z dnia 25 lipca 1985 r. w sprawie zbliżenia przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych Państw Członkowskich dotyczących odpowiedzialności za produkty wadliwe (Dz. U. L 210 z 7.8.1985, str. 29), zwanej dalej „dyrektywą Rady z dnia 25 lipca 1985 r.”. Ponadto strony postępowania zakwestionowały ustalenia Prezesa UOKiK odnośnie bezpieczeństwa czujnika tlenu węgla. Stwierdziły, że norma PN-EN 50291-1:2010/A1:2013-05 nie powinna być jedynym kryterium oceny czujnika tlenu węgla, ponadto norma ta nie jest zharmonizowana z dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady 2001/95/WE z dnia 3 grudnia 2001 r. w sprawie ogólnego bezpieczeństwa produktów (Dz. U. L 11 z 15.1.2002, s. 4), zwanej dalej „dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady 2001/95/WE z dnia 3 grudnia 2001 r.”, zatem jej wymagania nie są obligatoryjne. Strony postępowania zarzuciły Prezesowi UOKiK naruszenie art. 7 Kodeksu postępowania administracyjnego poprzez niewyjaśnienie, czy nieuruchomienie alarmu w czujniku tlenu węgla jest wynikiem błędnej kalibracji, czy jest wadą produktu. Strony postępowania stwierdziły, że Prezes UOKiK, odnosząc się do naukowych podstaw dopuszczalnych stężeń tlenu węgla, opiera się wyłącznie na jednym opracowaniu, „*przygotowanym wiele lat temu, nieuwzględniającym zatem najnowszych zdobyczy techniki*” oraz powołały się przy tym na wyrok Europejskiego Trybunału Sprawiedliwości z dnia 29 maja 1997 r. Ponadto strony postępowania ponownie powołały się na przepisy rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 29 listopada 2002 r., „*z których wynika, iż dopuszczalnym bezpiecznym stężeniem jest 150 ppm w ciągu 8 godzin*”.

Dowód: pismo stron postępowania z dnia 19 września 2014 r. - k. 114-116 akt postępowania Prezesa UOKiK.

Prezes UOKiK ustalił i stwierdził:

Przedsiębiorcy Wiesław Owczarek i Rafał Owczarek, wspólnicy spółki cywilnej, prowadzący działalność gospodarczą pod nazwą ORNO POLSKA s.c. Wiesław Owczarek, Rafał Owczarek w Mikołowie wprowadzili czujnik tlenu węgla na rynek i są dystrybutorami w rozumieniu art. 3 pkt 3 ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów. Zgodnie z tym przepisem, za dystrybutora uznaje się przedsiębiorcę uczestniczącego w dowolnym etapie procesu dostarczania lub udostępniania produktu, którego działalność nie wpływa na właściwości produktu związane z jego bezpieczeństwem. W aktach sprawy znajduje się dokument zatytułowany „Wydanie zewnętrzne 27/2014” z dnia 3 lutego 2014 r., potwierdzający zakup 2 000 czujników tlenu węgla od przedsiębiorcy ORNO-LOGISTIC spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Mikołowie. W związku z tym, Prezes UOKiK uznał tych przedsiębiorców za dystrybutorów w rozumieniu wskazanego wyżej przepisu.

Dowód: dokument „Wydanie zewnętrzne 27/2014” z dnia 3 lutego 2014 r. - k. 76 akt postępowania Prezesa UOKiK.

Zgodnie z art. 11 ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów, dystrybutor jest zobowiązany działać z należytą starannością w celu zapewnienia bezpieczeństwa produktów, w szczególności przez niedostarczanie produktów, o których wie lub o których, zgodnie z posiadanymi informacjami i doświadczeniem zawodowym, powinien wiedzieć, że nie spełniają one wymagań bezpieczeństwa. Zgodnie z art. 4 ust. 1 ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów, produktem bezpiecznym jest produkt, który w zwykłych lub innych, dających się w sposób uzasadniony przewidzieć warunkach jego używania, z uwzględnieniem czasu korzystania z produktu, a także, w zależności od rodzaju produktu, sposobu uruchomienia oraz wymogów instalacji i konserwacji, nie stwarza żadnego zagrożenia dla konsumentów lub stwarza znikome zagrożenie, dające się pogodzić z jego zwykłym używaniem i uwzględniające wysoki poziom wymagań dotyczących ochrony zdrowia i życia ludzkiego. Zgodnie z art. 5 ust. 1 ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów, produkt, który nie spełnia wymagań określonych w art. 4 ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów, nie jest produktem bezpiecznym.

W myśl art. 6 ust. 3 pkt 1 ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów, bezpieczeństwo produktu ocenia się z uwzględnieniem spełniania przez produkt wymagań wynikających z dobrowolnych norm krajowych państw członkowskich Unii Europejskiej będących transpozycją norm europejskich innych niż normy uznane przez Komisję

Europejską za zgodne z przepisami dotyczącymi ogólnego bezpieczeństwa produktów. Z uwagi na fakt, że norma PN-EN 50291-1:2010/A1:2013-05 „*Urządzenia elektryczne do wykrywania tlenku węgla w pomieszczeniach domowych – Część 1: Metody badań i wymagania*” jest wyżej opisanym rodzajem normy, Prezes UOKiK dokonał oceny ogólnego bezpieczeństwa czujnika tlenku węgla z uwzględnieniem określonych w niej wymagań. Należy również podkreślić, że na obudowie czujnika tlenku widnieje deklaracja zgodności produktu z normą EN 50291-1:2010/A1:2012.

Badania laboratoryjne wykazały, że przy stężeniu tlenku węgla na poziomie 55 ppm czujnik nie uruchomił alarmu (badanie wykonano przez 120 minut), natomiast zgodnie z pkt. 5.3.4 normy PN-EN 50291-1:2010/A1:2013-05 czujnik tlenku węgla powinien uruchomić alarm nie wcześniej niż po 60 minutach i nie później niż po 90 minutach. Zgodnie z opinią Krajowego Ośrodka Medycyny Hiperbarycznej w Gdyni z dnia 26 kwietnia 2013 r. obie wartości, tj. poziom tlenku węgla oraz czas jego działania, oparte są o dopuszczalne wartości ekspozycji na tlenek węgla w pomieszczeniach domowych, określone w międzynarodowych opracowaniach¹ i dla stężenia tlenku węgla wynoszącego 60 mg/m³ (50 ppm) dopuszczalny czas ekspozycji wynosi 30 minut. „*Podstawą toksykologiczną jest użycie średnich ważonych iloczynu czasu i stężenia tlenku węgla w takich granicach, aby uniknąć przekroczenia wartości 2,5% karboksyhemoglobiny we krwi. Założeniem takiego limitu jest intencja ochrony populacji osób niepalących, w wieku średnim lub podeszłym, z udokumentowaną lub niejawną chorobą wieńcową przed ostrym epizodem choroby wieńcowej oraz ochrony płodów kobiet niepalących przed niepożądanym niedotlenieniem (hipoksją). Na podstawie dzisiejszej wiedzy opartej o badania naukowe i obserwacje kliniczne należy uznać, że każde przekroczenie tych granicznych wartości stanowi realne zagrożenie dla zdrowia i/lub życia istotnej części populacji*”. Krajowy Ośrodek Medycyny Hiperbarycznej dodał również, że limity określone w normie PN-EN 50291-1:2010/A1:2013-05, szczególnie w przypadku niższych stężeń tlenku węgla (m.in. 50 ppm) określają wymóg uruchomienia alarmu urządzenia dopiero po przekroczeniu czasu ekspozycji na tlenek węgla, który jest większy od dopuszczalnych limitów. Zgodnie bowiem z ww. normą przy stężeniu tlenku węgla wynoszącym 50 ppm urządzenie nie może zareagować wcześniej niż po 60 minutach. W związku z tym, jeśli produkt nie spełnia minimalnych wymagań bezpieczeństwa określonych w normie PN-EN 50291-1:2010/A1:2013-05, nie jest produktem bezpiecznym.

¹ World Health Organization, *Air quality guidelines for Europe*, second edition, WHO Regional Publications, European Series No. 91, Copenhagen, 2000; Kotzias D, Koistinen K, Kephelopoulos S, Schlitt C, Carrer P, Maroni M et al., *The INDEX project. Critical Appraisal of the Setting and Implementation of Indoor Exposure Limits in the EU*, Office for Official Publications of the European Communities, Luxembourg, EUR 19529 EN, 2005; World Health Organization, *WHO guidelines for indoor air quality: selected pollutants*, 2010, http://www.euro.who.int/__data/assets/pdf_file/0009/128169/e94535.pdf.

W toku postępowania przedsiębiorcy Wiesław Owczarek i Rafał Owczarek, wspólnicy spółki cywilnej, prowadzący działalność gospodarczą pod nazwą ORNO POLSKA s.c. Wiesław Owczarek, Rafał Owczarek w Mikołowie zarzucili Prezesowi UOKiK, że stroną niniejszego postępowania powinien być importer czujnika tlenku węgla, tj. przedsiębiorca ORNO-LOGISTIC spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Mikołowie. Prezes UOKiK pragnie na wstępie wyjaśnić, że niniejsze postępowanie jest prowadzone na podstawie przepisów ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów, określających m.in. odpowiedzialność producentów i dystrybutorów w związku z wprowadzaniem przez nich produktów na rynek. Do niniejszego postępowania nie mają natomiast zastosowania przywołane przez strony postępowania przepisy dyrektywy Rady z dnia 25 lipca 1985 r. oraz wdrażającej je do polskiego systemu prawnego ustawy z dnia 2 marca 2000 r. o ochronie niektórych praw konsumentów oraz o odpowiedzialności za szkodę wyrządzoną przez produkt niebezpieczny (Dz. U. z 2012 r. poz. 1225). Prezes UOKiK nie kwestionuje poglądu stron postępowania, że przedsiębiorca ORNO-LOGISTIC spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Mikołowie – jako importer czujników tlenku węgla – ponosi odpowiedzialność za bezpieczeństwo tych produktów, jednak odpowiedzialność tę ponoszą również strony postępowania, a związku z tym że zakupiły całą partię kwestionowanego produktu i mają realną możliwość podjęcia wobec niej działań, organ nadzoru uznał za zasadne i celowe wszczęcie postępowania wobec tych przedsiębiorców. Prezes UOKiK pragnie również wyjaśnić, że brak jest przepisów nakazujących mu wszczęcie postępowania wobec przedsiębiorcy, u którego odbyła się pierwsza kontrola Inspekcji Handlowej (w niniejszej sprawie – u importera czujników tlenku węgla). Przeciwnie, to organ nadzoru - zgodnie z art. 21 ust. 1 ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów - jest uprawniony do wyboru przedsiębiorcy, wobec którego zostanie wszczęte postępowanie, a wyboru dokonuje m.in. w oparciu o założenie, który podmiot może niezwłocznie i skutecznie wycofać z rynku produkt, który zostanie uznany za niebezpieczny. Ponadto bez znaczenia dla prowadzonych rozważań jest argument stron postępowania, że zakupu czujników tlenku węgla mógł dokonać inny przedsiębiorca, bowiem to strony postępowania nabyły te produkty i wprowadziły je na rynek, zatem ponoszą odpowiedzialność na zasadach określonych w ustawie o ogólnym bezpieczeństwie produktów.

Przechodząc do analizy zarzutów podniesionych przez strony postępowania i związanych z dokonaną przez Prezesa UOKiK oceną bezpieczeństwa czujnika tlenku węgla, organ nadzoru pragnie podkreślić, że nie neguje twierdzenia, iż norma PN-EN 50291-1:2010/A1:2013-05 – której stosowanie ma charakter dobrowolny - nie jest normą krajową, będącą transpozycją norm europejskich uznanych przez Komisję Europejską za zgodne z przepisami dotyczącymi ogólnego bezpieczeństwa produktów (określona przez strony

postępowania jako „norma niezharmonizowana z dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady 2001/95/WE z dnia 3 grudnia 2001 r.”). Okoliczność ta nie wyklucza jednak zastosowania przez organ nadzoru wymagań powyższej normy przy ocenie czujnika tlenku węgla, co potwierdza treść art. 6 ust. 3 pkt 1 ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów. Nie bez znaczenia jest fakt, że strony postępowania deklarują zgodność czujnika tlenku węgla z powyższą normą, zatem Prezes UOKiK miał podstawę od uwzględnienia wymagań normy PN-EN 50291-1:2010/A1:2013-05 przy ocenie kwestionowanego produktu. Podkreślenia wymaga okoliczność, że strony postępowania nie przedstawiły żadnych badań opartych o inne dokumenty niż powyższa norma.

Za bezzasadny należy uznać zarzut dokonania przez organ nadzoru oceny bezpieczeństwa czujnika tlenku węgla wyłącznie w oparciu o brak zgodności produktu z pkt. 5.3.4 normy PN-EN 50291-1:2010/A1:2013-05. W toku niniejszego postępowania Prezes UOKiK konsekwentnie wskazywał na bezpośredni związek między niespełnianiem przez czujnik tlenku węgla wymagań powyższej normy, a zagrożeniem dla zdrowia i życia użytkowników. Stanowisko swoje organ nadzoru oparł m.in. na opinii Krajowego Ośrodka Medycyny Hiperbarycznej w Gdyni z dnia 26 kwietnia 2013 r. oraz dodatkowych wyjaśnień przekazanych przez ten podmiot w piśmie z dnia 20 sierpnia 2014 r. (których strony postępowania nie kwestionowały). Dodać należy, że Prezes UOKiK nie kwestionuje twierdzenia stron postępowania, iż Główny Instytut Górnictwa – Kopalnię Doświadczalną „BARBARA” w Mikołowie jest podmiotem akredytowanym, ale akredytacja ta nie obejmuje badania czujników tlenku węgla w oparciu o normę PN-EN 50291-1:2010/A1:2013-05. Z kolei, Krajowy Ośrodek Medycyny Hiperbarycznej w Gdyni jest ośrodkiem medycznym koordynującym w Polsce leczenie tlenem hiperbarycznym, który w niektórych jednostkach chorobowych np. przy zatruciu tlenkiem węgla, jest podstawową formą terapii. Podmiot ten działa w Europejskim Komitecie Medycyny Hiperbarycznej i brał udział w opracowaniu Europejskiego Kodeksu Dobrej Praktyki w Terapii Tlenem Hiperbarycznym. W opinii Prezesa UOKiK Krajowy Ośrodek Medycyny Hiperbarycznej w Gdyni jest właściwym podmiotem do ustalenia, czy i jakie konsekwencje dla zdrowia lub życia wiążą się z przekroczeniem limitów określonych w normie PN-EN 50291-1:2010/A1:2013-05. Ponadto ogólnikowe stwierdzenie Głównego Instytutu Górnictwa – Kopalni Doświadczalnej „BARBARA” w Mikołowie, że nieuzasadnione wydaje się uznanie czujnika tlenku węgla za produkt niebezpieczny, nie może skutecznie podważyć szczegółowych i spójnych ze sobą argumentów medycznych, przywołanych przez Krajowy Ośrodek Medycyny Hiperbarycznej w Gdyni. Dokonanie przez Prezesa UOKiK prawidłowej oceny bezpieczeństwa czujnika tlenku węgla potwierdza również fakt, że we Wspólnotowym Systemie Szybkiej Wymiany Informacji (system Rapex) znajdują się czujniki, których bezpieczeństwo zostało

zakwestionowane przez inne państwa członkowskie ze względu na nieuruchamianie alarmu przy stężeniu tlenku węgla na poziomie 50 ppm (notyfikacje nr 661/12, 662/12 oraz 663/12).

Nie można również zgodzić się ze stronami postępowania, że Prezes UOKiK naruszył art. 7 Kodeksu postępowania administracyjnego poprzez niewyjaśnienie, czy nieuruchomienie alarmu w czujniku tlenku węgla jest wynikiem jego błędnej kalibracji, czy też jest wadą produktu. Zauważyć bowiem należy, że ustalenie powyższej okoliczności jest bez znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy, natomiast istotny jest skutek, tj. czujnik tlenku węgla nie zadziałał przy stężeniu tlenku węgla na poziomie 55 ppm, co stwarza realne zagrożenie dla zdrowia lub życia użytkownika.

Odnosząc się do zarzutu, że Prezes UOKiK oparł się wyłącznie na jednym opracowaniu, „*przygotowanym wiele lat temu, nieuwzględniającym zatem najnowszych zdobyczy techniki*”, organ nadzoru - ze względu na zbyt ogólne twierdzenie – nie jest w stanie szczegółowo odnieść się do tego zarzutu. Niemniej jednak wyjaśnić należy, że Prezes UOKiK na żadnym etapie postępowania administracyjnego nie powoływał się na – nieokreślone przez strony postępowania – opracowanie. Do międzynarodowych i licznych opracowań odwoływał się natomiast Krajowy Ośrodek Medycyny Hiperbarycznej w Gdyni, m.in. raportu Komisji Europejskiej z 2005 r. oraz wytycznych Światowej Organizacji Zdrowia z 2010 r. W opinii Prezesa UOKiK, ustalenia zawarte w tej dokumentacji są aktualne, zaś strony postępowania nie przedstawiły żadnych dowodów, które podważałyby brak aktualności ww. opracowań.

Przechodząc do przywołanego przez strony postępowania rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 29 listopada 2002 r., należy na wstępie wyjaśnić, że rozporządzenie to zostało uchylone, zaś w dniu 24 września 2014 r. weszło w życie rozporządzenie Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 6 czerwca 2014 r. w sprawie najwyższych dopuszczalnych stężeń i natężeń czynników szkodliwych dla zdrowia w środowisku pracy (Dz. U. z 2014 r. poz. 817). W obecnie obowiązującym akcie prawnym dopuszczalne wartości stężenia tlenku węgla w miejscu pracy pozostały bez zmian i tak: najwyższe dopuszczalne stężenie tlenku węgla (w ciągu 8-godzinnego dobowego i przeciętnego tygodniowego wymiaru czasu pracy) wynosi 23 mg/m³ (ok. 20 ppm). Druga wartość określona w rozporządzeniach, tj. najwyższe dopuszczalne stężenie chwilowe tlenku węgla (jeżeli występuje w środowisku pracy nie dłużej niż 15 minut i nie częściej niż 2 razy w czasie zmiany roboczej, w odstępie czasu nie krótszym niż 1 godzina) wynosi 117 mg/m³ (ok. 100 ppm). Z powyższego wynika, że wymagania określone w normie PN-EN 50291-1:2010/A1:2013-05 są zbliżone do wymagań ww. rozporządzeń w zakresie stężenia tlenku węgla (a nawet mniej restrykcyjne). Zgodnie bowiem z wymaganiami powyższej normy, czujnik powinien sygnalizować stężenie tlenku węgla na poziomie 30 ppm po upływie

120 minut, zaś przy stężeniu tlenku węgla wynoszącym 100 ppm czujnik powinien zadziałać w przedziale czasowym od 10 do 40 minut. Ponadto przepisy rozporządzeń – wbrew stanowisku stron postępowania – nie dają podstaw do stwierdzenia, że „*dopuszczalnym bezpiecznym stężeniem jest 150 ppm w ciągu 8 godzin*”.

Podsumowując dotychczasowe rozważania podkreślić należy, że wszczęcie postępowania wobec przedsiębiorców Wiesława Owczarka i Rafała Owczarka, wspólników spółki cywilnej, prowadzących działalność gospodarczą pod nazwą ORNO POLSKA s.c. Wiesław Owczarek, Rafał Owczarek w Mikołowie było zasadne i celowe, zaś zgromadzony materiał dowodowy potwierdza, że czujnik tlenku węgla nie spełnia wymagań określonych w art. 4 ust. 1 ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów, a stwarzane przez niego zagrożenie jest poważne w rozumieniu art. 5 ust. 3 tej ustawy. Strony postępowania nie przedstawiły dowodów, które mogłyby podważyć dokonaną przez organ nadzoru ocenę bezpieczeństwa czujnika tlenku węgla, jak również dowodów potwierdzających wyeliminowanie zagrożeń stwarzanych przez ten produkt. W związku z powyższym, Prezes UOKiK był zobligowany podjąć środki przewidziane w art. 24 ust. 4 ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów.

Mając na względzie zagrożenia stwarzane przez czujnik tlenku węgla, Prezes UOKiK uznał za niezbędne zakazanie wprowadzania przedmiotowych produktów na rynek oraz ostrzeżenie konsumentów o stwarzanych przez nie zagrożeniach. W związku z tym, wobec produktów posiadanych na stanie magazynowym strony postępowania powinny podjąć czynności niezbędne do zapewnienia przestrzegania zakazu wprowadzania czujnika tlenku węgla na rynek. W opinii Prezesa UOKiK, takim działaniem może być np. zwrot czujników tlenku węgla do dostawcy (jako dowód strony powinny przedstawić fakturę korygującą) albo zniszczenie tych produktów (jako dowód strony powinny przedstawić protokół likwidacji wraz ze zdjęciami zniszczonych czujników tlenku węgla, dokument przekazania do utylizacji albo fakturę potwierdzającą wykonanie takiej usługi przez zewnętrzny podmiot). Strony postępowania mogą również przedstawić inne dowody pod warunkiem, że zostaną one uznane za adekwatne i wystarczające przez organ nadzoru. W stosunku do czujników tlenku węgla wprowadzonych na rynek, Prezes UOKiK uznał, iż celowe jest ostrzeżenie konsumentów o zagrożeniach stwarzanych przez te produkty w trzech kolejnych wydaniach dziennika (gazety) o zasięgu ogólnopolskim. Kopie ogłoszeń należy przekazać Prezesowi UOKiK. Na powyższe stanowisko organu nadzoru wpływ miał także fakt, że ostrzeżenie konsumentów o zagrożeniach stwarzanych przez czujnik tlenku węgla jest jedynym realnym środkiem faktycznego dotarcia do odbiorców tego produktu. Zastosowane przez Prezesa UOKiK środki określone w art. 24 ust. 4 pkt 1 lit. b i pkt 2 lit. c ustawy o ogólnym

bezpieczeństwie produktów są adekwatne do zagrożenia stwarzanego przez czujnik tlenu węgla.

Na podstawie art. 25a ust. 1 i 6 ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów, Prezes UOKiK nałożył na przedsiębiorców Wiesława Owczarka i Rafała Owczarka, współników spółki cywilnej, prowadzących działalność gospodarczą pod nazwą ORNO POLSKA s.c. Wiesław Owczarek, Rafał Owczarek w Mikołowie obowiązek uiszczenia kwoty 1 599 zł (słownie: tysiąc pięćset dziewięćdziesiąt dziewięć złotych), stanowiącej równowartość kosztów badań laboratoryjnych przeprowadzonych przez Główny Instytut Górnictwa – Kopalnię Doświadczalną „BARBARA” w Mikołowie. Wysokość tej należności pieniężnej (opłaty) została ustalona na podstawie kosztorysu sporządzonego przez laboratorium (faktura VAT nr 571933/240/14 z dnia 31 marca 2014 r.).

Zgodnie z art. 25a ust. 2 ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów w związku z art. 2 § 2 i art. 47 § 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja Podatkowa (Dz. U. z 2012 r. poz. 749, z późn. zm.) oraz art. 130 Kodeksu postępowania administracyjnego, przedsiębiorcy Wiesław Owczarek i Rafał Owczarek, współnicy spółki cywilnej, prowadzący działalność gospodarczą pod nazwą ORNO POLSKA s.c. Wiesław Owczarek, Rafał Owczarek w Mikołowie obowiązani są uiścić ww. kwotę na rachunek Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów: NBP O/O Warszawa 51 1010 1010 0078 7822 3100 0000 w terminie 14 dni od dnia doręczenia niniejszej decyzji, a w przypadku złożenia wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy – 14 dni od dnia doręczenia decyzji utrzymującej w mocy zaskarżoną decyzję.

Zgodnie z art. 24 ust. 11 ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów, w przypadku stwierdzenia, że produkt stwarza poważne zagrożenie, organ nadzoru nadaje decyzjom, o którym mowa w art. 24 ust. 1, 2 i 4 rygor natychmiastowej wykonalności. Mając na uwadze wyniki badań laboratoryjnych oraz stanowisko Krajowego Ośrodka Medycyny Hiperbarycznej w Gdyni, Prezes UOKiK uznał, że czujnik tlenu węgla stwarza poważne zagrożenie dla użytkowników. Wobec powyższego, Prezes UOKiK nadał niniejszej decyzji w zakresie określonym w pkt. 1 rygor natychmiastowej wykonalności.

W związku z powyższym, Prezes UOKiK orzekł, jak w sentencji.

Niniejsza decyzja, zgodnie z art. 25 ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów, stanowi podstawę wpisu do prowadzonego przez Prezesa UOKiK rejestru produktów niebezpiecznych. Zgodnie z § 4 pkt 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 14 kwietnia

2004 r. w sprawie szczegółowego sposobu prowadzenia rejestru produktów niebezpiecznych (Dz. U. Nr 87, poz. 814), w przypadku decyzji, której nadano rygor natychmiastowej wykonalności, Prezes UOKiK dokonuje wpisu do rejestru z urzędu po otrzymaniu potwierdzenia doręczenia stronie tej decyzji.

Pouczenie:

Na podstawie art. 127 § 3 w związku z art. 5 § 2 pkt 4 Kodeksu postępowania administracyjnego oraz w związku z art. 29 ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów (Dz. U. Nr 50, poz. 331, Nr 99, poz. 660, Nr 171, poz. 1206, z 2008 r. Nr 157, poz. 976, Nr 223, poz. 1458, Nr 227, poz. 1505, z 2009 r. Nr 18, poz. 97, Nr 157, poz. 1241, z 2011 r. Nr 34, poz. 173) oraz na podstawie art. 129 § 2 Kodeksu postępowania administracyjnego, w związku z art. 26 ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów, od niniejszej decyzji stronie nie służy odwołanie, jednakże strona niezadowolona z niniejszej decyzji może, w terminie 14 dni od dnia jej doręczenia, zwrócić się do Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów z wnioskiem o ponowne rozpatrzenie sprawy.

z up. Prezesa Urzędu Ochrony
Konkurencji i Konsumentów
Dyrektor
Departamentu Nadzoru Rynku
Anna Mazurak

Otrzymują:

Wiesław Owczarek
ORNO POLSKA s.c. Wiesław Owczarek, Rafał Owczarek
ul. Katowicka 134
43-190 Mikołów

Rafał Owczarek
ORNO POLSKA s.c. Wiesław Owczarek, Rafał Owczarek
ul. Katowicka 134
43-190 Mikołów